

Og nu igaar stod du frem og skamskændede mig for en Forsamling af sammenløbet Rak og Pak! Saadan har du holdt dit Løfte!”

Præsten stod stadig henne ved Pulten og betragtede sin Broder ligesom fra det fjerne med et dybt bedrøvet Blik. Et Par Gange rykkede det omkring hans Mund, mens Doktoren talte.

„Hvorfor har du ikke villet gaa i dig selv, Povl? Bøj dig for Kristus! Saa vil alting blive anderledes! Hvorfor vil du blive ved at trodse den Almægtige? Du taler om Opløsningen i Folket. Ja, det er Straffen for vor Ulydighed mod Gud!”

Doktoren rejste sig.

„Du er en syg Mand, Johannes! Det er din Undskyldning, og derfor skal jeg endnu en Gang tilgive dig.“ —

Lidt efter sad han i sin Vogn og kørte ud af Præstegaarden med en Forudfølelse af at have været der for sidste Gang. Han havde ingen Broder mere. Maaske vilde Johannes og han, naar nogen Tid var gaaet, igen gøre et Forsøg paa at komme til en Slags Forstaaelse; men han vidste knap, om han skulde ønske det. Den Johannes, han havde elsket for hans rene Hjertes Skyld, eksisterede dog ikke mere for ham. Det var gaaet Broderen som saa mange af hans Lige. Hans Afguderi havde omskabt ham til en Varulv med to Skikkelser saa forskellige som Dag og Nat, den ene lige saa mild og god og hjælpsom, som den anden var ond og hævngerig. Og det var denne sidste, han nu i Fremtiden Gang efter Gang vilde møde, naar han søgte Johannes. —

En Ugestid efter proklamerede Amdsraadmedlem og Sparekassedirektør Jørgen Mosegaard med løftet Lorgnet Johannes Gaardbo som Kresens nye Folketingsmand og udbragte i Sangtone et begejstret Leve for ham. Bagefter førte Præstens Venner ham i Triumf gennem Byen til den folkelige Forsamlingsbygning, hvor Sejren skulde fejres.

I Spidsen for Toget, hvor der plejede at gaa et Musikkorps, gik et Kor af syngende unge Karle og Piger med et Korsbanner. Det var Medlemmer af en kristelig Ungdomsforening, som Pastor Gaardbo havde stiftet, og Sangen var Foreningens Slagsang.

I Himlen er mit Fædreland,
og Kristus er min Konge!